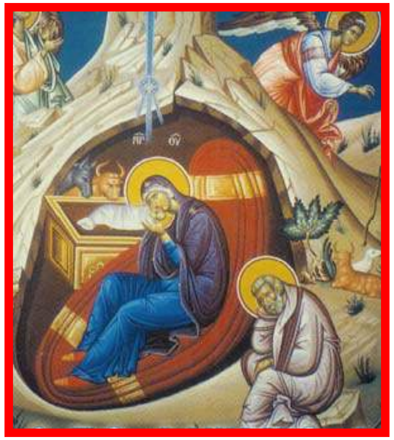

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Ἡ Γέννησίς Σου, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τό φῶς τό τῆς γνώσεως. ἐν αὐτῇ γάρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες ὑπό ἀστέρος ἐδιδάσκοντο, Σέ προσκυνεῖν τόν Ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης, καί σέ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολήν. Κύριε, δόξα σοι.

ΚΟΝΤΑΚΙΟ ΠΡΟΕΟΡΤΙΟ

Ἡ Παρθένος σήμερον τόν προαιώνιον Λόγον, ἐν σπηλαίῳ ἔρχεται ἀποτεκεῖν ἀπορρήτως. Χόρευε, ἡ οἰκουμένη ἀκουτισθεῖσα, δόξασον μετά ἀγγέλων καί τῶν ποιμένων, βουληθέντα ἐποφθῆναι παιδίον νέον, τόν πρό αἰώνων Θεόν.

ΚΟΝΤΑΚΙΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Ἡ Παρθένος σήμερον τόν ὑπερούσιον τίκτει καί ἡ γῆ τό σπήλαιον τῷ ἀπροσίτῳ προσάγει. Ἄγγελοι μετά Ποιμένων δοξολογοῦσι. Μάγοι δέ μετά ἀστέρος ὁδοιποροῦσι, δι' ἡμᾶς γάρ ἐγεννήθη παιδίον νέον ὁ πρό αἰώνων Θεός.

ΚΑΘΙΣΜΑΤΑ

Δεῦτε ἴδωμεν πιστοί ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός. ἀκολουθήσωμεν, λοιπόν, ἔνθα ὁδεύει ὁ ἀστήρ, μετά τῶν Μάγων ἀνατολῆς τῶν βασιλέων. Ἄγγελοι ὑμνοῦσιν ἀκαταπαύστως ἐκεῖ. Ποιμένες ἀγραυλοῦσιν ᾠδήν ἐπάξιον, δόξα ἐν ὑψίστοις λέγοντες τῷ σήμερον ἐν σπηλαίῳ τεχθέντι, ἐκ τῆς Παρθένου καί Θεοτόκου, ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας.

Τί θαυμάζεις Μαριάμ, τί ἐκθαμβεῖσαι τῷ ἐν σοί; Ὅτι ἄχρονον υἱόν χρόνῳ ἐγέννησα, φησί, τοῦ τικτομένου τήν σύλληψιν μή διδαχθεῖσα. Ἄνανδρος εἰμί, καί πῶς τέξω υἱόν; ἄσπορον γονήν τίς ἑώρακε; ὅπου Θεός γάρ βούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις, ὡς γέγραπται. Χριστός ἐτέχθη ἐκ τῆς Παρθένου ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας.

Ὁ ἀχώρητος παντί, πῶς ἐχωρήθη ἐν γαστρί; ὁ ἐν κόλποις τοῦ Πατρός, πῶς ἐν ἀγκάλαις τῆς μητρός; Πάντως ὡς οἶδεν, ὡς ἠθέλησε καί ὡς ηὐδόκησεν. Ἄσαρκος γάρ ὤν, ἐσαρκώθη ἑκών. Καί γέγονεν ὁ ὤν, ὅ οὐκ ἦν δι' ἡμᾶς. Καί μή ἐκστάς τῆς φύσεως μετέσχε τοῦ ἡμετέρου φυράματος. Διπλοῦς ἐτέχθη Χριστός, τόν ἄνω κόσμον θέλων ἀναπληρῶσαι.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΕΣ

ΩΔΗ Α΄

Χριστός γεννᾶται, δοξάσατε. Χριστός ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε. Χριστός ἐπί γῆς ὑψώθητε. ᾄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ καί ἐν εὐφροσύνῃ ἀνυμνύσατε, λαοί, ὅτι δεδόξασται.

ΩΔΗ Γ΄

Τῷ πρό τῶν αἰώνων ἐκ Πατρός γεννηθέντι ἀρρεύστως Υἱῷ, καί ἐπ' ἐσχάτων ἐκ παρθένου σαρκωθέντι ἀσπόρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ, βοήσωμεν. Ὁ ἀνυψώσας τό κέρας ἡμῶν, ἅγιος εἶ, Κύριε.

ΩΔΗ Δ΄

Ῥάβδος ἐκ τῆς ῥίζης Ἰεσσαί, καί ἄνθος ἐξ αὐτῆς Χριστέ, ἐκ τῆς παρθένου ἀνεβλάστησας, ἐξ ὄρους ὁ αἰνετός κατασκίου δασέος, ἦλθες σαρκωθείς ἐξ ἀπειράνδρου ὁ ἄϋλος καί Θεός, δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε.

ΩΔΗ Ε΄

Θεός ὤν εἰρήνης, Πατήρ οἰκτιρμῶν, τῆς μεγάλης βουλῆς σου τόν Ἄγγελον εἰρήνην παρεχόμενον ἀπέστειλας ἡμῖν. Ὅθεν θεογνωσίας πρός φῶς ὁδηγηθέντες, ἐκ νυκτός ὀρθρίζοντες δοξολογοῦμεν σε, φιλάνθρωπε.

ΩΔΗ ΣΤ΄

Σπλάγχνων Ἰωνᾶν ἔμβρυον ἀπήμεσεν ἐνάλιος θήρ, οἷον ἐδέξατο, τῇ παρθένῳ δέ ἐνοικήσας ὁ Λόγος καί σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας ἀδιάφθορον, ἧς γάρ οὐχ ὑπέστη ρεύσεως, τήν τεκοῦσαν κατέσχεν ἀπήμαντον.

ΩΔΗ Ζ΄

Οἱ παῖδες εὐσεβείᾳ συντραφέντες, δυσσεβοῦς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρός ἀπειλήν οὐκ ἐπτοήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογός ἑστῶτες ἔψαλλον. Ὁ τῶν πατέρων Θεός εὐλογητός εἶ.

ΩΔΗ Η΄

Θαύματος ὑπερφυοῦς ἡ δροσοβόλος ἐξεικόνισε κάμινος τύπον. οὐ γάρ οὕς ἐδέξατο φλέγει νέους, ὡς οὐδέ πῦρ τῆς Θεότητος Παρθένου ἥν ὑπέδυ νηδύν. Διό ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν. Εὐλογείτω ἡ κτίσις πᾶσα τόν Κύριον καί ὑπερυψούτω εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

ΩΔΗ Θ΄

Μεγάλυνον, ψυχή μου, τήν τιμιωτέραν καί ἐνδοξοτέραν τῶν ἄνω στρατευμάτων.

Μυστήριον ξένον ὁρῶ καί παράδοξον. οὐρανόν τό σπήλαιον, θρόνον χερουβικόν τήν Παρθένον. τήν φάτνην χωρίον. ἐν ᾧ ἀνεκλίθη ὁ ἀχώρητος Χριστός ὁ Θεός, ὅν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.